

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiře njedžělske łopjeno

Čałožil 1891 Křrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedriř Sella.

W Budyschinje

27. septembra 1936

Baugen

16. njedžela po šwjatej Trojizy.

Liřt na Česjiskich 3, 14—21.

„Łohdla šhibuju ja šwojej koleni k Wótcu našeho Knješa Jesom Křrjsta, kiž tón prawny Wótczež je nade wschitkimi, kotrymž džěczi rěkaju w njebjěch a na semi.“ Šchtó njeby móž a rjanoscž tutnych słowow japoschtola Pawoła sa-čžuk! Wěmny, w jeho ercže njeje to žaneho pobožneho praje-nja, ale luta wěrnoscž. Kaž w japoschtolskich skutkach čžitamy — 20 —, so šo se štarymi Česjiskeje wořady po šwojim wu-žohnowanju na šwojej koleni kłafny a šo i nimi wschitkimi modlesche, tak widžimny jeho, kať tu w potajnym i Bohom rě-čži, w ponižnosći pokhileny; tola niz jako wotročžk, ale i džě-čžazej wutrobu k Wótczej horje hlada a praji se wschej na-đžiju: „Abba, lubny Wótcze!“ Šeho słowo a čžinjenje budže i prajšenjom ša křhesčžijanstwo: Hdže šu mjes wami, kotřž čžinja po nim, kiž šo modla kaž japoschtol, abo je słowo mo-đlitwy mjes wami žuře słowo?

Čswojej koleni šhibowacž pšched Bohom — hdže to w tu-nych dnjach hiřčže namařamy? A našcha modlitwa, njeje wona něščto, šchtož budže drje mjes křhesčžijanami křwalene, w kotrymž pak ludžo šo jenož rědko šwucžuju? Čžlowjeřka wu- troba je pšches měru křobla a jara bojařna. Čžlowjeřkojo nje-čhadža šo wjazny pšched Bohom ponižecž a šebi myřla, šo by muža njeřódne byřo, šwojej koleni w modlitwje šhibowacž. Hdņž pak je něščtó muž, rjek byř, běřche to japoschtol Pawol, kotryž šo běđži i žyřnym šwětom, běřche to Luther, kotryž šo njebojeřche žaneho móžnarja tutoho šwěta. Hdņž šwojej kole- ni šhibujemy, njebjeske mozy na semju dele čžehnjemy. Haj, Bóh lubny Knješ čže modlitwu čžlowjeřka wuřlyřčecž, kiž šo pokhili pokornje w nutrnej modlitwje pšched nim. Wón je Wótczež nade wschitkimi, kotrymž džěczi rěkaju w njebjěch

a na semi, prawny Wótczež wschitkich wěrijazyh, tež Wótczež šhubjeneho šyna, kiž nochžyřche drje žyřlu křwilu ničžo w tym wěđžecž, kiž pak je w nuřny a hubjeřstwje šwoju njemóž a šlaboscž špóřnať a šacžuk. Tuž džěřche wón do šo a se štró- želemi špóřna, šchto šo štanje, hdņž čže čžlowjek šwoje ži- wjenje bjes Boha wjeřčž. Nan w pšchirunanju jemu wschitko špusčžči. Šlej, tak wulki, tak hnadny a dobročžiwny je tež našch Wótcž w njebjěch. Łohodla dyrřimny jeho prořnyčž, šo wy wón tež ša pšchichod našch Wótczež byř a wořtať a i nami šchot, dolhož na semi křodžimny.

Japoschtol tu ša šwoju gmejnu w Česju prořny. Dořelž je Bóh iřch Wótczež, čže wón a móže wón po tym bohatřtwje šwojeje krařnosće jim něščto dacž, najpřjedny móž, šo byřchu pšches jeho ducha na šnutřkownym čžlowjeku šo i mozu po- šlyřnili. Japoschtol Pawol ras na Timotheja piřařche: „Ło- hodla ty, mój šyno, pošlyřli šo pšches tu hnadu w Křrjstuřku Jesuřku.“ A w liřčze na Česjiskich rěka: „Napořledk, moji bratřja, pošlyřčže šo w tym Knjeřu a w tej mozy jeho šlyř- nosće.“ Mozy wot horka, mozy Božeho ducha trjebachu, hdņž dyrřjachu w špyřowanjach šwojeho čžajša šwoju wěru šđžeržecž.

Mozy wot horka tež my křhesčženjo w tutnych dnjach trje- bamny, runje kaž wořada w Česju. Wobdawa naž tola tež dořčž šlaboscže we wěře. Japoschtol napomina: njewuřta- wacž, špřozny njebyřčž. Łohodla šwojej koleni šhibuje ša křhe- ščžanow w dalokščži, šo njebyřchu wuřtawali, šo njebyřchu šłabi byřli pšhecžiwno šwětej a hrěčej, šo byřchu šo pošlyřnili. To wschak dyrři šo na šnutřkownym čžlowjeku šapocžecž. Tež w šłabym čžele móže šlyřny duch, šlyřna wola byřlicž. Tajku šlyřnosć čže Boži duch nam dacž, a Boži duch je Křrjstuřko- wy duch. Hdņž njebjeski Wótcž nam šwojeho šwjateho ducha da, potom Křrjstuř šapocžnje w našchej wutrobje byřlicž.

Hdy by wón tola jažo bydlík we wutrobje našeho luda, we našej wutrobje, niz jenož s khwilemi jako hósč, ale jako kral wutrobny! „So by Bóh wam dał po tym bohatstwie swojeje kražnosće, so byšće psches jeho ducha na snutskownym čłowjeku so s mozu pošynili, tak so by Khrystuš psches wěru bydlík we waschich wutrobach“, tak Pawoł prošy. Hdyž chzemy móz wot horka mčez, dyrbymy Boha wo móz swjateho ducha prošyc, a Khrystuš kam je prajil, so budže Bóh tajku modlitwu wužyšćez.

Boži duch njeje duch bojosće, ale duch mozy. Hdyž we wěre swoju wutrobu daloko wocziniš, potom tutón duch tež k tebi pschindže. Hdžež wón skutkuje, tam snutskowny čłowjek so pošyni a hacž runje swonkowny čłowjek so stasy, so tola tón snutskowny džen wote dnja wobnowja. W Božim duchu Khrystuš k nam pschindže. Njednrybi pak k nam pschindže jako njewobstajny hósč! Ně, hdyž wěmy, što je wón nam hacž dotal był, hišće dženža je a w pschichodže budže, pschindže my kam wot so k próstwie wuczomnikow: „Knježe, woštan pola naš!“ Pschetož Sbožnika we wutrobje mčez, to naš wješełnyh a czichich czini, naš pošynlja, swoje dželo w jeho mjenje czinicž a psched swětom jeho wuśnawacz. Jeho duca naš swólniwyh czini, tež dobreje nadzije swój kšiz bjesmorkotanja sa nim nošyc. Woczimny jemu swoju wutrobu a modlmy so jažo knjemu, kaž kmny jako džeczi czinili: njednrybi ničo w njej bydlíč hacž Jesuš kam; pschetož hdžež wón bydli, tam je swětko, móz, trošćt a žiwjenje.

Tomu pak, kiž psches měru czinicž móže psche wschitko, štož prošymy abo myšlimy, po tej mozy, kotraž we naš mózna je, tomu budž czescž w tej zyrkwinej gmejnje, kotraž w Khrystušu Jesušu je, kóždy czaš, wot wěcznosće do wěcznosće. Samjeń.

Swjeczmy swěru žnjowu džafny swjedžen!

O, chzemy spěwacz s wješełosću
Wo wschitkej hnadze Knjesowej,
Kaž Bóh so khila je kmilnosću
Tu k bludžazemu hrěšnikaj!
Wón na dušchi a na czěle
Naž žohnuje tač bohacze!

Nětk s radošču, o moja dušcha,
Khwal dobrocziwosć Knjesowu!
Wšcha czescž wschaf tola jemu kšuscha,
Kiž swoju ruku schjedriwu
Tež lětka sažo wotewri
A jemju s kubłom napjelni!

Wšcha starosć, a wscho prózowanje
Nam njeby nicžo pomhało,
Hdyž, Knježe, Twoje žohnowanje
Tu njeby pschi naš woštało.
Tak Ty pak w swojej lubosći
Nam plózne wjedro wobradži.

Nětk kražna pycha woštar debi
A žnjowe dary swjatnizu,
A wschitzy dženža džafni Tebi
Tu khwalbnj kěrlusaj sanjeku.
Ty saštarasaj wschěch ludži tu
A, štož ma wodnyh, s zprobu!

To wscho naš, Knježe, k džatej hnuje.
Njech s tym Cze czesczi wutroba,
So žalosć bližschob' žobu czuje,
A pomhacz jom' je swólniwa! —
A potom chzyl nam s hnadny dacž,
To wschitko w mēre wužiwacz.

S. B.

Diafonija.

Dženža je nětko ta njednžela, na kotrejž mamy se kłowom a darom spominacz na diafoniju, na kšuzazu kšesczijanjsku lubosć, kotraž je nam Ewangeljskim pschede wschěm wośnamjenjena w diafonijny. So bychmy s wulkeho wobschěrneho džela diafonijow a jich macžernych domow, kotrejž su w Kaiserswerthkim sjednocženstwie sjednoczene, něšto pschikladne podali, pižachmy nadrobnišćeho wo Drježdžanskim domje, kotryž lětka swój 100lětny jubilej swjeczi. Sa czaž duchowneho Tröblichha bē wjedniza abo macž — kaž diafonijny praja — tutoho doma jeho mandželka rodžena Hedwig von Zedwitz. Posdžišćo mējeschtej tuto wjedniztu diafonija Julie hrabinka Witzthum von Gäßtadt a diafonija Mathilda Faber. Nětkole ma jo žotra tuteje diafonija Amalia Faber; rektor je farar Kanst, kotryž ma dženža rano w radiju nutrosć; pschi tym spěwa mały khór diafonijow, kotrejž maja tež hišće wulki khór. Swjecza s tym tež w radiju njednželu diafonije. Tuž, štož je sadžewany, kemšchi hič, swjecz tutu nutrosć žobu; wona je jenož krótka.

Našcha sakška diafonija staja w tutym jubilejnym lěcže swojeho skutkowanja našej mlóžinje — a s njej dozyla diafonija Němsteje — to praschenje: Nochžesč ty žobu do tuteje kšuzby sašupicž? Pruhuj so, hacž tež tebe tuta kšuzba njewoła!

„Štož je lubosć Jesušowu kam našonil a we wješełej wěre do Božeho kłowa je, — štož ma wješełosć sa kšesczijanske sjednocženstwo mjes žotrami — štož je swólniwy sa nješebicžnu kšuzbu lubosće pola khudnyh, khornyh, staryh, wothladanja potrebnjch swojeho luda, tón pschindže k nam!

Bjesporoczna šrowota, šrowe czuwy, bjesporoczne mjeno, dobre duchowne dary, lubosće polna swólniwošč sa kóždu kšuzbu, khmanosć, sa dalšće wufublanje a roswucenje a horliwošč sa wufonjenje su wuměnenja sa kšuzbu diafonijny. Štožkuli je što hižo nawuknył, hodži so dale wužiwacz. Dokladne theoretiske a praktiske wuhotowanje sa dželo posćiczi macžerny dom. Tuta kšuzba žada žebi wjele, dawa pak tež hluboše špokojenje. Drobnišćeho šhoni kóždy a kóžda w macžernym domje diafonijow abo tež na farje.

So by někač špóšnał, kětko diafonijow w Němstej je a kaž su do wulkeho žyška sjednoczene, czitaj scžehowaze:

1861 bu sažožene šjenocženstwo: „Kaiserswerther Generalkonferenz“. Do tutoho je dženža sjednocženjch 60 tukrajnyh a 47 wukrajnyh macžernych domow. W Němstej pak je jich nimo tutjch 69 domow hišće 51 druhich ewangeljskich domow a žotrowštwow. Wšcho hromadže skutkuje w Němstej 46 300 ewangeljskich žotrow abo pomoznyh žotrow. Drježdžanski macžerny dom diafonijow ma tukhwilu 1026 žotrow, kotrejž w macžernym domje a w jeho pobocznyh wustawach a na 299 swonkownjch štazijach skutkuj.

Sažada, kotrejž su žebi w tutej kšuzbje lubosće wědomne a po kotrejž swoje dželo šrosumja jako pschihotowanje sa Knjesa Jesuša, je tamne Janowe kłowo ponižnosće a swólniwošč: „Wón dyrbi rošč, ja pak dyrbj wotebēracž.“

Diafoniša.

We wojeŕskim ſpitalu leži offizěr. Woŕhladaŕki ſu ſmilne kotry abo diafoniſny. Offizěr žada ſebi mjehke jejo. Esotra je jemu pſchinježe. Tola wón jo wotpoſaſa, prajo, ſo je pſchejara warjene. Esotra pſchinježe druhe jejo. „Tuto je pſchemało warjene“, rjekny wyſt a da tež tuto wróczo. Nicžo ſo w pſhecželny mjeswoczju diafoniſny njepſcheměni. Nicžo njeprajo wſa wona jejo a woteńdže a pſchińdže ſažo a nježe njewarjene jejo, čaſnik a ſchlu warjazeje wodny. „Taſ“, rjekny wona bjeſe wſcheho hněwa, „nětko waŕcže ſebi jo ſam, žyle kaž ſebi jo pſchejecže!“

Offizěr mjelcžeſche najprjódžy dołhi čaſ — ſo hani- bujo. Nadobo paſ ſo poſběhny a žadaſche ſebi, ſo bychu po ſa- rarja póſkali. Esotra ſpodžiwana na njeho hladaſche; njebě wón tola hač dotal ženje nicžo wo bójſkich wězach chyzl ſh- ſhecž. Wón rjekny: „Nětko wěrju ja, ſo ſmilny Bóh je, hdyž ſym jeſnaſ tajkeho jandžela ſčerpliwoſcže, kaſkaž Wy ſcže!“

Njedžela.

Ras pſchińdže pſches wjeſ puczowazy pſchekupz. Wón wu- ſhſcha ſchewza, kiž kožu klepaſche, a jaſtupi pola njeho a naſwari jeho njedželſkeho džela dla. Schewz wotmołwi, ſo jeho khudoba nuſuje, njedželu džekacž.

„Eſhſchcže“, ſnapſhecžiwu jemu pſchekupz, „woſtajcže ras na pruhu wſcho njedželſke dželo! Smějecže-li ſ toho ſchto- du, chzu ju Wam ſarunacž, hdyž něhdže ja poł lěta ſažo pſchiń- du, a byrnjež to 100 toleŕ bylo!“

Schewz bě ſ tym ſpołojom a ſwoli do toho.

Něhdže 5 měſazow poſdžiſcho pſchińdže pſchekupz ſažo a ſo ſchewza wopraſcha: „Nó, kaſ je?“

„D knježe“, wotmołwi ſchewz, „Wy mi nimacže nicžo ſa- runacž, pſchetož ja ſym, njedželu ſwjecžo, jenož doprědka pſchiſchoł. Do toho mějach jenož koſu w hródži, nětko mam krumu!“ —

Schto pſchede wſchěm je cži najbóle wažne w tutym krot- kim powědańcžku? Měnimy to, ſo tutón pſchekupz ſam ſ ſchewzej džěſche a pſhecžiwu njedželſtemu dželu rěcžeſche. So ſo njedželſke dželo tež do naſchich wſow bóle a bóle tkócži, na tym ſu pſchede wſchěm cži wina, kotſiž drje njedželu nje- dželaja, ale paſ tež nicžo njecžinja pſhecžiwu tajkemu kaže- nju njedželſkeho džela, ſo njewoharaja, njedželu njeſchitaja, njecžinja kaž tutón pſchekupz! —

Tutomu ſchewzej bu ſwjecženje njedžele widomnje žoh- nowane. Hdyž bě to móžno, njeje tež nawopaſ móžno, ſo tam njeje žohnowanje a tncže, hdžež njedželu dželaja, a byrnjež hiſchcže bóle njedželu džekali? Je móžno! Wjazny hiſchcže: Je taſ! A ſo huſto tu telko ſchodowanja, njeporađjenja, po- bracha — je wina, kotraž ſo kłóſta. —

Maſch ſnadž ſchto pſhecžiwu tomu prajicž?

Pěſnje taſ!

ſa njedželu a ſwjaty džen Knjeſowny wołtaŕ pſchicž, je drje we wſchěch woſadach dobre a pěſne waſchne. Ale ſchto to cžini? Kſchecžijanſka žónſka ſlužba je to we wjele wo- ſadach na ſo wiała. Druhdže mlodžina, woſebje žónſka mlodžina. ſažo druhdže knježi dwór, kotryž džě ma ſwjet- ſcha wulku ſahrodu. Druhdže pſchinježu ſ woſadny, kaž ſo runje trjechi, kwětki. Swjetſcha je paſ taſ, ſo ma ſo ſarſki dom wo pychu ſtaracž, hdyž ma byč Knjeſowny wołtaŕ pſch- ny, njech jemu nětk pſchinježu ſ woſadny kwětki, njech niž.

ſ měſtnami je nětk pěſne waſchne doma: Hdyž je ſmjertny džen pſchuwineho, pſchinježu ſawoſtajeni ja nje-

dželu po tutym dnju pychu ſa Knjeſowny wołtaŕ, kotraž je lu- be wopomnjenje na čaſ, w kotrymž bě njebočicžki ſobu mjes nutrnymi w Božej ſlužbje abo pſchi Božim bliđe. A niž jeno to! Tuto pſchjenje je ſdobom ſlužba Božemu do- mej a woſadže a niž najpoſleſny Bohu.

Kaſ, hdy by tuto pěſne waſchne ſo do wjaz woſadow namaſalo? Njeby to rjenje bylo pſchewſchěm ſa woſadu a ſa ſawoſtajennyč?

Evangelſka žyrtej w Franzowſkej.

Pſchi tny wſchelakič hibanjach, kotrež nětkle pſches lu- dy du, ſajimuje woſebje tež to praſchenje, telko Evangelſkič w tym a tym kraju a kaſ tam ſ evangelſkej žyrkwju. Kaſ je tuž nětk ſ evangelſkej žyrkwju? Něhdy bě tam — do lěta 1685 — na 2 milionow Evangelſkič. To bě tehdy 10. džěl wobndleſtwa. Nětkle je tam 1 milion Evangelſkič; to je 40. džěl wobndleſtwa. Wy wěmy, kaſ je w Franzowſkej ja- khadžala žalóſtna romſka inkwiſizija, ſo by wutupila žyrtej reformazije — podobnje kaſ je to tež w Španiſkej cžinila. Mamy tola w Němſkej hiſchcže dženka doſč potomnikow tamnych pſchecžehannyh Evangelſkič abo Hugenotow, kotſiž w Němſkej wucžek a pſchewytk a domiſnu namaſachu.

Wjaz hač 100 000 tuteho jeneho milijona bydli we Pariſu a wokolinje. Lutherszy a Reformirſzy maja tam 60 měſtnow ſa Bože ſlužby a 75 duchownych. Měſto Nimes ma 20 000 Evangelſkič a 4 Bože domy a 8 duchownych; měſto Lyon 14 000 a 5 Božich domow a 9 duchownych. Dožyla je jich tam 18 evangelſkič woſadow ſ wjaz hač 3000 duſchemi.

Žyrtej a ſtat.

Žyrkwinte žudobia a druhe žyrkwi ſluſchaze wuměſke wězy rubichu bolschewikojo w Španiſkej. We wſchelakič kra- jach nětko ſ tutymi wězami wikuja, taſ na pſch. w Žendželſkej.

ſ Ameriki kaž ſ druhich krajow pſchikhadžeja dny a dny powjeſcže, ſo tam licžba kſchecžijanow woteběra. So maja tajke powjeſcže ſwój wotpohlad, mjenujzy kſchecžijanſtww njepſhecželny wotpohlad, a ſo njepoſaſuja wobſtejnoſcže, kaſkež ſu, poſaſuja ſapiſki, kotrež prajo, ſo kſchecžijanſke žyrkwje w Sjednoczenych Statach licža 62 678 000 duſchow a ſo je jich to 670 801 wjazny hač lěto prjedy. A ſamo, hdyž ſo w jenym ſ ludow ſwěta pomjeńſchuje licžba kſchecžija- now, njeje to žana rěč wo tym, ſo Khrjſtuſhowe kraleſtww wotebjera na ſemi, ně, je to ſnamjo ſa to, ſo ſo tam cžlowje- kojo wotwobrocžeja wot wěrneho ſboža, kotrež jenož tam, hdžež cžlowjekojo ſ Bohom, kiž ſtwori, ſdzerži wſcho, a hdžež Bóh, tutón jenicžki Bóh a Knjeſ ſ cžlowjekami.

ſe ſerbow a ſ dalofa.

Do Buſez ſčelemy nutrne ſbožopſhecža. Eſwjecži tam tola dženka Buſecžaniſke ſerbſke towaſtww jubilej 60lětneho ſkutkowanja. Tuto dže paſ tola woſebje na to, hajicž naſchich wótzow a maczerjow rěč a wěru. A naſche njedželſke kopjeno ma tam pſhecželow a ſpěchowarjow. Tuž njech je ſwjedžen rjany, a do pſchichoda wjele ſboža!

W Budniſchinje ſwjecža dženka tež jubilej a to jubilej 75lětneho wobſtačža. Budniſke CWM jón ſwjecži, kſchecžija- niſke towaſtww mlodnyh mužſkič. Wjatſ wječor ſu tuto po- ſwjecženje najſwjatocžniſcho ſapocželi ſwjecžicž; džěchu hro- madže ſ ſpowědži a ſ Božemu bliđu. Wcžera, ſobotu, bě mu- ſikalna ſwjatocžnoſcž w Božim domje Marije Marthy. Džen- ka ſu nětko wſchelake wuhotowanja, taſ na pſch. 1/4 hodžin

wożebita šhromadžisna ja mužow a młodnych mužikich, potom wjeczor 1/28 hodzin šhwjedzeńska šhromadžisna w Rehelečni; prof. dr. ing. Sörensen-Drježdžanski budže rěčecź pod he-
 płom: „Wěra wschědny dzeń“. Dyrbimy žobu spominacź na tutón jubilej, dokelž tola wěmy, so je to skutkowanje, kotre-
 muž žo tuto šjednocženstwo wěnuje, žobu najnuwinišče ja muž-
 šku młodžinu, a niž jenož ja tutu, ale ja žyłu młodžinu, ja žyły lud; je dže to skutkowanje ja wěru do Khrystuša.

S Drježdžan. Hižo lětdžekatti dołho maja Eserbja we fakšej stolizy žwoje žerbške kemsche kóžde šhtwórcź lěta we Kichiznej žyrkwi. Wichelazn duchowni w Božej winizy žu tam žwojim krajanam a krajančkam přėdowali w lubej maczer-
 nej rěczi, na kotrejž Eserbja šwonka Lužizy tak wěrnje wi-
 žaja. 20. t. m. bě pšchijěl s lubeje domišny knjes farar Mikela s Malešez, so by pšchisjewjenu Božu žlužbu wotměł. Přėdar šjednoczi nabožne a narodne czucze Serbow do jeneho žyła a napominajče „Ewangeliki štkł podpjeracź, k šehynjeniu žyrkwinskeho škutowanja. Pšchi tym tež k wědženju da, so do wužlužby dže, šchtož ma žo wot nabožneho štejnisčez Eser-
 bow wobžarowacź, dokelž je brach na domoródných duchow-
 ných. Knjes farar Mikela je tež pilnje našch „Nowy mižioniški požol“ redigował hacž dotal, a žo tak šažlužbny šczinik. Po Božim blidze šhromadži žo wožada w Janškim dworje k wo-
 žadnej šhromadžinje, hdžež žo žerbški spėwajče. Knjes farar rosłoži našche nětczišče nabožne položenje w Eserbach, šchtož
 bě jara šajimawe a powucžaze. Potom bu hišchje na našch njedželnič „Bomhaj Bóh“ špomnjene, kiž nježmė w žanym ewangelikim žerbškim domje a štatoku pobrachowacź, dokelž
 hačle pšches njón najnowšče s našchich wožadow šhonimy. Kražne ludowe spėwy wobėnzowachu wjeczor, kiž bě wot štar-
 šcheje generazije kaž tež młodžiny derje wopytany. Pšchichod-
 na žerbška Boža žlužba budže, da-li Bóh, njedželu 6. hodow-
 nika t. l. J. Th. S.

Bibliški pucźnič.

16. njedžela po žwj. Trojizy, 27. septembra: Wn mje nješče wuřwolili; ale ja žym wař wuřwolil a pošajil, so byšchje wy šchli a płód pšchinješli a so by wajch płód wostal, tak so byšchje Wótza prošyli w mojim mjenje, so by wón wam to žame dał. Jana 15, 16. — Ty žy, lubošcz, porucžila, so žo mamy lubowacź; daj, so morwa duřcha žiwa we lubošczi mohła štacź, so my lubošcz wuřhwamy a so kóždy wě, šchto žmy, so my jedyn narod mamy a ja jenož štejimy. K. 204, 8. — Mat. 11, 25—30. — Žilip. 4, 4—7.

Póndžela, 28. septembra: Eslaby rjekł: Ja žym žylny. Zoela 4, 10. — K. 44, 1. 3. — Psalm 119, 161—176. — 1. Pětra 5.

Wutora, 29. septembra: Prawdošče płód budže měr, a prawdošče wužitk budže wěcžny wotpocžinč a pokoj. Jes. 32, 17. — K. 523, 6. — Romš. 14, 14—23. — 2. Pětra 1, 1—11.

Srjeda, 30. septembra: A jemu rėkaju Dziwny, Radžicel, Bóh móžny, wěcžny Wótčez, Měrný fěrshta. Jes. 9, 5. — K. 347, 5. — Romš. 15, 1—13. — 2. Pětra 1, 12—21.

Schtwórtk, 1. oktobra: Šlaj, toho Knjesa wočo hlada na tuch, kóšiz žo jeho boja, a na jeho dobrotu wocžajuja. Psalm 33, 18. — K. 675, 3. — Romš. 15, 14—33. — 2. Pětra 3, 1—9.

Pjatk, 2. oktobra: Tón Knjes je moja žylnošcz a mój šchit; moja wutroba ma nadžiju k njemu, a mi je pomhane; a moja wutroba šwjeřeli žo, a ja chžu žo jemu džakowacź se

žwojim kėrluřhom. Psalm 28, 7. — K. 612, 6. — Romš. 15, 1—16. — 2. Pětra 3, 10—18.

Ssobota, 3. oktobra: Tón Knjes je dzeńža tebi šlubil, so chže tebje mēcž ja žwój wožebny lud. 5. Mój. 26, 18. — Romš. 16, 17—27. — Psalm 75, 5—8. — Naž s nicžim njeje šakmdžil, je ja žwój lud naž wuřwolil, ja wowžy, kotrež wodžicž chže na paštwy młódnė, jelene. K. 612, 3.

Mafyma

žo s šhwattkom k nam bliži. Wona je požol žymy a jeje dołhich czichich wjeczorčow, kotrež žu kaž pšchihotowane, so žebi rosmyřluješch, rospominajch, kotrež pak žu tež kaž pšchihotowane, so žo pšchihotujesch, wuhotujesch ja to žiwjenje, kotrež cze wobdawa, kotrež se žwojim njemėrom žamo žaha hacž do twojid; a twojeje žwójby czichich wjeczorčow. Bóšchewismuž, bjesbóžnošč, wěra, nabožina, šchėscžijanštvo, Khrystuř — tute mjena a žłowa šteja s druhimi wořjedž powěščow, kotrež pšchihadžeja a wořjedž rosmokwow, kotrež s nimi nastawaja. Tuž nježmė ničtón bycz bjes

žwojeho nabožneho šopjena,

kotrež rosprawja wo tajkich a podobných prařchenjach a to w maczernej rěczi. W maczernej rěczi rěczi wono k tebi wo wěrje a nabožinje, wo tutym kuble našchich wót-
 zow a maczerjow, kotrež dyrbi nam s jich rěcžu drohe šawoštajenštvo bycz a wořtacź. Wěru a nabožinu hajicž rėka hajicž žwoje a žwojeho doma šbožo; we wěrje a nabožinje žwėrnny a wėrnny bycz rėka Bože špodbanje a tak Bože žohnowanje mēcž. A to je, šchtož je nuřne, najnuřnišče! A tu chže

„Bomhaj Bóh“, našche žerbške nabožne šopjeno,

pomožnik bycz a radžicž a pucze pošasowacź a žylnicž a šahorjecž lubošcz a žwėru k tutym drohim kublam, bjes kotrež žaneho wėrneho trajazeho šboža njeje a njebudže. Wono chže Wam powėdacź a rosprawjecž, chže s Wami spėwacź a žo modlicž. Do domišny a jeje wožadow a do dalokeje Knjesoweje žyrkwje chže Wař wješcz. A to wšcho a drugeho chže czinicž, žlužo Bohu a ludej.

Sa to wšcho trjeba pomoz jich wjele,

wožebje tu, so žmė w kóždym domje doma bycz na žyły tndžen, šaštupiwšchi njedželu se štarnym lubym žerbškim poštrinom: „Bomhaj Bóh“. So pak by to mohło, prošy wšchėch Eserbow, wšchė Eserbowki: Wotewrcze dom a wutrobu mi, Wajchemu žerbškemu nabožnemu šopjenu! Chžemy wšchitzy hromadže s Božej pomozu štacž ja to, šchtož nam drohe, ja to, šchtož jenicžny nam dawa mój a žylnošcz, wobřtacź a wořtacź, njech pšchindže, šchtož pšchindže, njech pšchindže tež napořledk žmjercž!

A pucž, žebi tuto našche šopjeno škařacž je pak tón, so žebi šopjeno na pošče škařajch, pak tón, so jo škařajch na řarje abo w czišchjeřni abo hdžež žo „Eserbške Nowiny“ wudawaju. Šchtož s poštom abo hewat hacž dom dořta-
 wa, płaczi šchtwórcžlėtnje 1,08 hr., šchtož žebi po njó řhodži, 96 pjenježčow.

Wiřtowanje. K. J. W w D. a k. S. w D.: Džak ja poščlanzy. Redaktor. — Sa 17. po Tr. (žnjowny džakny žwje-
 džen): K. w B. — Sa 18. po Tr.: B...r w B. — Sa 19. po Tr.: W. we W.